

Het Zondagochtend Concert

22 oktober 2023 - Grote Zaal - 11.00 uur

Voorprogramma in de Spiegelzaal om 10.00 uur

Het Zondagochtend Concert 30 jaar!

Concertgebouw Kamerorkest
Michael Waterman, viool/leiding
Christianne Stotijn, mezzosopraan
Hans Eijsackers, piano

Ottorino Respighi
1879-1936

Il tramonto
voor mezzosopraan en strijkorkest

Ludwig van Beethoven
1770-1827

Cavatina uit 'Strijkkwartet in Bes', op. 130

Ernest Chausson
1855-1899

Chanson perpétuelle, op. 37
voor mezzosopraan,
strijkkwartet en piano

Antonín Dvořák
1841-1904

Serenade voor strijkers in E, op. 22
Moderato
Tempo di valse
Scherzo vivace
Larghetto
Finale: Allegro vivace

ONTDEK MEER

Op concertgebouw.nl/ontdek gaat een wereld voor u open. U vindt er video's, interviews, verhalen, podcasts, concertregistraties en nog veel meer.

Lees bijvoorbeeld het interview met AVROTROS-presentator Hans van den Boom over 30 jaar Het Zondagochtend Concert op concertgebouw.nl/van-den-boom.

Verwacht in Het Zondagochtend Concert

28 okt - Grote Zaal

Familieconcert: Halloween (6+)

5 nov - Grote Zaal

Mendelssohns 'Italiaanse', Denis Kozhukhin speelt *Paganini-varianties*

19 nov - Grote Zaal

Mendelssohns *Symfonie nr. 5*, Martin James Bartlett speelt Mozart

24 dec - Kleine Zaal

Maria & Nathalia Milstein spelen Schubert, Fauré en Smetana

Zien we u binnenkort weer terug op zondagochtend?

De volledige concertagenda vindt u op concertgebouw.nl/zondag.

Deel uw zondagochtendgevoel op X (Twitter) #hetzondagochtendgevoel.

Het voorprogramma **Spiegelzaal** en **Het Zondagochtend Concert** worden elke week door AVROTROS rechtstreeks uitgezonden op NPO Klassiek.

De Nederlandse mezzosopraan Christianne Stotijn maakt haar debuut bij het Concertgebouw Kamerorkest met twee prachtige liefdesliederen van Respighi en Chausson. Daarnaast klinkt een aangrijpend gedicht zonder woorden van Beethoven en Dvořák zonnige *Serenade voor strijkers*.

Hoewel Christianne Stotijn regelmatig heeft opgetreden in Het Concertgebouw en ook al meerdere keren te horen was met het Concertgebouworkest, had ze tot nu toe nog niet eerder samengewerkt met het Concertgebouw Kamerorkest, dat is samengesteld uit leden van het Concertgebouworkest. Stotijn combineert haar veelzijdige concertpraktijk, van intieme liedrecitals tot grote solorollen bij orkesten over de hele wereld, met het opleiden van jonge zangers. Dat doet ze bijvoorbeeld al vele jaren als leider van de Udo Reinemann International Masterclasses en sinds 2021 ook als zangdocent aan de Hochschule für Musik Würzburg. Op uitnodiging van Michael Waterman, violist en artistiek leider van het Concertgebouw Kamerorkest, selecteerde Stotijn twee favoriete liederen voor mezzosopraan en strijkers. 'Ik heb *Il tramonto* van Ottorino Respighi al vaker gezongen, meestal in de versie met strijkkwartet. Ik verheug

me erop om het nu samen met een heel strijkorkest te doen. *Chanson perpétuelle* van Ernest Chausson heb ik lang geleden tijdens mijn studie ingestudeerd, heerlijk om het nu weer een keer te zingen!' Voor de versie van mezzosopraan, strijkkwartet en piano treedt pianist Hans Eijsackers aan, die als liedbegeleider al vaker met Stotijn heeft samengewerkt.

Twee verloren liefdes

'Beide liederen gaan over een verloren liefde', legt Stotijn uit. Respighi koos voor een gedicht van de romantische Engelse dichter Percy Bysshe Shelley, waarin het liefdespaar wreed van elkaar wordt gescheiden door de plotselinge dood van de man. 'De geliefden liggen net na zonsondergang (*il tramonto*) verstrengeld in elkaars armen in de natuur. De man in het verhaal merkt op dat hij gek genoeg nog nooit een zonsopkomst heeft gezien. Het liefdespaar spreekt af om dat de volgende ochtend samen te doen, maar zover zal het niet komen: als de vrouw de volgende ochtend ontwaakt, ligt haar geliefde dood naast haar.' Ook in het lied van Chausson, gebaseerd op een gedicht van de Fransman Charles Cros, blijft de vrouw alleen achter. 'Maar in dit geval gaat de man ervandoor, de liefde van de

vrouw wordt na een spannende start uiteindelijk niet beantwoord.' De natuur speelt in alle twee de composities een belangrijk rol. 'Beide componisten weten de natuur schitterend te verklanken. De schilderachtige klankkleuren in Respighi's lied doen mij altijd denken aan het schilderij *San Giorgio Maggiore bij zonsondergang* van Claude Monet. Ondanks het tragische verhaal is Respighi's muziek toch prachtig en troostrijk, en dat geldt ook voor de muziek van Chausson.'

Cavatina van Beethoven

Het Concertgebouw Kamerorkest speelt zonder Christianne Stotijn ook een aangrijpend gedicht zonder woorden: de 'Cavatina' van Ludwig van Beethoven. Oorspronkelijk komt het uit Beethovens imposante zesdelige *Strijkkwartet nr. 13 in Bes*, op. 130, dat hij in zijn laatste levensjaar voltooide, maar strijkorkesten voeren het regelmatig als zelfstandig stuk uit. Het is misschien wel het meest expressieve Adagio dat Beethoven ooit schreef: hartverscheurend mooie muziek die de componist zelf tot tranen toe roerde, ieder keer als hij zijn eigen noten las. Ernaar luisteren kon hij niet meer, want Beethoven was aan het eind van zijn leven hartstikke doof.

Zonnige Serenade

De Tsjechische componist Antonín Dvořák had een grote voorliefde voor strijkinstrumenten. Als jongetje speelde hij Boheemse volksmuziek op zijn kleine viooltje, later werd hij beroepsviolist en -altviolist en componeerde hij veel kamermuziek voor zijn favoriete instrumenten. Ook de aantrekkelijke strijkerspartijen in zijn orkestwerken bewijzen dat hij van strijkers hield. Zijn *Serenade voor strijkers*, op. 22 is misschien wel het mooiste voorbeeld. Dvořák schreef het in 1875, aan het begin van zijn carrière, in een gelukkige periode in zijn leven. Hij was net getrouwd, zijn composities werden eindelijk gewaardeerd en hij ontving een prestigieuze Oostenrijkse staatsbeurs ter ondersteuning van 'jonge, arme en talentvolle kunstenaars'. De bekende Weense muziekcriticus Eduard Hanslick, die in de jury zat, feliciteerde de jonge componist per brief en sprak de wens uit dat Dvořák's muziek ook bekend zou worden buiten het kleine Tsjechische vaderland, dat immers 'toch al niets voor u doet'. In de *Serenade* weerklinkt de voorspoed van de componist: alle vijf delen zitten vol met onweerstaanbaar aantrekkelijke, toegankelijke en ontroerende melodieën.

Noortje Zanen